Pět rubínů

z rány Božského srdce Páně.

Nákladem vlastním.

Tiskla arcibiskupská knihtiskárna v Praze.

Úvodem.

Viděla jsem kdysi na šiji bohaté dámy zlatý amulet, na němž jasně zářilo pět rudých rubínů. — Jak vzácný to šperk! V úžas uváděl mou mysl! — Ale zrak můj právě zaletěl na dveře kostela, kol něhož jsme jeli ve voze elektrické dráhy. A mé myšlenky odpoutaly se rázem od drahého šperku dámy a spočinuly u svatostánku, kde bije nejsvětější Srdce Páně, s ranou od kopí vojínova, a spatřila jsem v duchu z Jeho nejsvětějšího Srdce trysknouti pět krupějí rudých přesvaté Jeho krve — jako pět rubínů — Jeho pokoru, tichost, poslušnost, trpělivost a lásku! — — Ó kéž mé srdce zdobí těchto pět Tvých svatých rubínů — na Tvou, ó neposkvrněná Panno — přímluvu!

Pokora.

„Již naposled“ — něco tak tklivého a jímavého vyjadřují ta dvě slova, znamenají-li totiž rozloučení, že srdce při vyslovení jich se smutkem obestírá a oči slzami zarosí.

A něco podobného, smí li tak po lidsku mluviti, dálo se i v duši našeho Božského Spasitele při večeři poslední. Právě zasedl Spasitel náš ku stolu se svými apoštoly a pohledem plným lásky a zármutku hledí na věrné přátele své. Potom svléká svrchní roucho, přepásává bedra svá bílým šatem, kleká ku nohám apoštolů svých a počne jim nohy umývati.

Kdo se tak pokořil? Náš Pán a Bůh...

A nyní nadchází ona velká chvíle, kdy Spasitel náš zanechá nám své nejsvětější srdce ve svátosti oltářní. Již splněna nepochopená a lidmi nikdy neoceněná touha nejsvětějšího Srdce Páně, zemříti za nás hříšné a s námi zůstati zároveň. Slovy „To čiňte na mou památku“ odevzdává Božský Spasitel svým apoštolům nejdražší a nejvzácnější odkaz. Andělé diví se a žasnou, že tolik čiré, obětavé a neskonalé lásky chová to nejsvětější srdce Páně k nevděčným tvorům svým...

Ó pokoro nejsvětějšího srdce Páně, tys zářila celým jeho životem!

Ona skvěla se jako hvězda nad slují Betlémskou, když Spasitel náš v hluboké pokoře přijal na se po-

dobu člověka a spočinul na seně v chudých jesličkách. Zazářila jako slunce, když Spasitel náš umíral na kříži chud, opuštěn, mezi dvěma lotry...

Pokora s láskou uzavírá to nejsvětější srdce Páně ve svatostánku, z něho vyzařuje jasným plamenem a k tobě, duše drahá, denně volá: „Pojď a následuj mne a já ti ukáži, kde skryto štěstí tvé...“ Pýcha Adamova uzavřela člověku bránu ráje, pokora Syna člověka otevírá ráj ztracený. Když Spasitel náš tedy pokoru tak miloval, že Jej provázela celým Jeho životem — jak malými, ubohými a opovržení hodnými musíme oproti tomu býti asi my před Bohem svým, v domýšlivosti a pýše své?!

Nejsvětší Srdce Ježíšovo, nauč mne svaté pokoře.

Tichost.

O lásko Jeho přelíbezná,
jakou's se ve chléb pouhý skryl,
čí srdce Tebe dosud nezná,
jest chuďasem, byť králem byl!

„Co mi dáte a já vám jej zradím?“ Ta slova pronesla poprvé ústa Jidášova a od té doby zaznívají denně slova ona ze srdcí tisícerých. Buď myšlenkami, slovy, žádostmi neb skutky zaprodává člověk v srdci Krista, své pravé a jediné štěstí a stává se otrokem ďábla.

Tak mnohá duše zakusila již, že pravdivá jsou slova Božského Spasitele „Jho mé jest sladké a břímě mé jest lehké“, cítila se volnou, spokojenou a šťastnou u vykonávání povinností svých. Tu pojednou zdají se jí trpká slova Spasitelova: „Zapři sebe sám, vezmi kříž svůj a následuj mne — ona váhá jíti po té úzké cestě, jež ukazuje jí svědomí, ona se začne ohlížeti po cestě volné a široké. A tu již přichází krokem plíživým ďábel, nabízí jí v ústrety květy omamující vůně (myšlenky a žádosti zlé), neb ovoce čarovné krásy (skutky hříšné). Duše chvíli zápasí; protože však jen v sebe důvěřuje, nechá se snadno oklamat a sahá po zapovězeném ovoci. Krista zrazuje, jenž jen její dobro a trvalé štěstí chtěl, ďáblu slouží, jenž jen do záhuby ji uvrhnouti chce.

Pro Bůh, duše ubohá, co to činíš? Což nevidíš, že ony omamující květy i ovoce, jež zlý duch k nohám

ti klade, mají tobě pouze zastříti pohled do propasti, kde sténají ďáblovy oběti v bídě a neštěstí svém? Ale marné všecko volání! Duše vášní zachvácená nevidí, neslyší a nesmiluje-li se nad ní nejsvětější srdce Páně, jest na vždy ztracena.

Ó, kolikráte jsi byl, Božský Spasiteli náš, takto zaprodán? A za jakou cenu? Kolikráte jsi byl zrazen v tajemství Tvé nejsvětější lásky? — to jedině víš Ty sám! A Ty? Stále ještě čekáš, odpouštíš a mlčíš?... Ó milosrdný Ježíši!!

Ó nejsvětější srdce Ježíšovo, nauč mne svaté tichosti.

Poslušnost.

Nemůže jinak,
musí tak býti,
ke dnu až nutno
číší svou píti
trpkosti, bolu
ke dnu — až dolů.

Sládek.

Olivy v zahradě Gethsemanské ustaly v šumění svém. Byly svědky boje nejtěžšího, jaký kdy bojován byl. Měsíc vyplul z mraků, jež jej zahalovaly a nyní plným jasem ozařuje bledou tvář Božského Trpitele a Vítěze nad tělem, světem a ďáblem. „Pane, staň se vůle Tvá!“ Slova ta nesou se klidem nočním a Spasitel náš již hotov, již připraven poslušným býti a to až k smrti kříže...

„Já jsem cesta, pravda a život“, volá k nám ten dobrý Spasitel, a když každá duše lidská po štěstí prahne, dalo by se očekávati, že lidé v davech budou hledati tuto cestu, milovati budou Jeho pravdu a za každou cenu že snažiti se budou žíti dle slov Božského Spasitele. Ale bohužel nynější svět činí opak toho všeho. Nač hledati cestu, když každý si jí volí sám a to více méně dle své oblíbené vášně, která jej ovládá — milovati pravdu — tu on z celé duše nenávidí a před ní oči zavírá. A přece ty myšlenky: „Co jest pravda? Kde možno ji nalézti?“ ty zaujaly zcela mysl největších světců jako byl svatý Dominik, svatý Ignác,

svatý Alfons. Avšak nejen světci ale i geniové a velcí mužové světa hledali pravdu celý život svůj. „Pravda pronikne bludem jako záře slunce mraky a jako slunce jest nepomijející, tak ani pravda nepomine“, volá ku svým nepřátelům Napoleon. Ano, pravda zvítězí, ta pravda, která v Bohu začíná a v Bohu končí. Žíti dle vzoru Kristova, doufati v život věčný, to svět nynější ani nechce, on nechce odměny, nechce soudce — i když jej před lhostejností u víře a záhubou věčnou varuje svědomí — jeho žalobce.

„Proto jsem na svět přišel, abych plnil vůli Otce svého“, hlásá dále světu Božský Spasitel, jenž ukázati chce duši nesmrtelné, kde hledati má blaho své, ale hlas jeho zaniká v srdcích lidských, protože se nalézají v osidlech ďáblových.

Ó jak nerozumný a pošetilý jest člověk v zaslepenosti a nevděčnosti své!

Jiná cesta nevede ku naší spáse než ta, jež ukázal nám Pán a Bůh náš, totiž — úplná poslušnost a odevzdanost do nejsvětější vůle Boží.

Nejsvětější srdce Ježíšovo, nauč mne svaté poslušnosti!

Trpělivost.

Jako beránek k zabití byl veden
a neotevřel úst svých. (Is. 61.)

Duše drahá, zamyslela jsi se někdy již nad následujícím zjevem? Kristus Pán pouze tři roky učil, ač třicet let mezi lidmi žil, a proč?

Náš Božský Spasitel učil nás celým životem svým, jak máme ve světě pro Boha žíti, trpěti a umírati, a tak vyplniti vůli Otce nebeského. „Trpěti — býti trpělivým v bolesti a protivenstvích —“ to jest nynějšímu světu něco neznámého, ba přímo pošetilého.

„Buď trpěti neb zemříti“, volá velká světice Terezie; touhou po utrpení vzdychá a o rány Božského Spasitele úpěnlivě prosí svatý František z Assisi — a svět nazývá je blázny. Tak chovaly se duše Bohu zasvěcené. Než nutnost bolesti a utrpení uznávají také všichni velcí myslitelé.

„Jest v skutku bolest chlebem duši,
jest mystická a svatá žeň,
jež v tom, co duši láme, kruší,
jí sílu vlévá zároveň“,

tak píše náš Vrchlický.

Utrpení jest zkouškou lásky. Jak chceš, duše drahá, dokázati, že miluješ Boha a pracuješ na svém zdokonalení, když prcháš před utrpením a bráníš se každé bolesti? Když korunu trnovou ponecháváš pouze Božskému Spasiteli a sama jen růžemi štěstí chceš ověnčiti

čelo své? Nebo sténáš snad již, duše drahá, pod tíhou svého utrpení a domníváš se v bolesti své, že již nemůžeš ni více, ni déle trpěti? Stalo se ti bezpráví, tys konala věrně své povinnosti, milovala jsi láskou čistou a ušlechtilou ty, jež svěřil tobě Bůh, bylas však potupena, pohaněna a oklamána a ránu hlubokou zasadila tobě ruka tebou milovaná. Cítíš se nešťastnou a nenalézáš nikde klidu a pokoje... Ó poslechni rady mé a zajdi si do chrámu, tam, kde dlíváš nejraději! Zadívej se na to věčné světlo, které tobě hlásá, že ve svatostánku dlí tvůj nejlepší Přítel, jenž věrnost věrností, lásku láskou splácí, jenž všecko tobě vynahradí, co svět ti vzal. Přitul se k Jeho Božskému Srdci a brzy ucítíš té nejsvětější lásky žár. Pohlédni na hlavu Jeho nakloněnou, na ruce a nohy svaté hřeby proklané, na srdce kopím probodené — a naučíš se trpěti a odříkati od Božského Trpitele, duše tvá najde u Něho klid a pokoj, jehož svět ani nezná ani nedá! Ty pak odcházeti budeš z chrámu posilněna, osvěžena v nový života boj; ty pozvedneš plna vděčnosti zraků svých k nebi a rty tvé budou šeptati slova:

„Hle, tam můj domov, odkud holubice,
má duše sirá, na tu slétla zem,
a kam zpět toužím stále víc a více
z těch krajů zde, kde vězeň pouhý jsem.“

(Sládek.)

Nejsvětější srdce Ježíšovo, nauč mne svaté trpělivosti!

Láska.

„Ó bys bylo poznalo a to aspoň v tento den tvůj, co tobě jest k spasení.“ — Slova ta pronesl Božský Spasitel, když hleděl na město Jeruzalém, jež prostíralo se u nohou Jeho.

A ze slov těch vyznívá tolik lásky, tolik milosrdenství a soustrasti s ubohým městem. Jsa vševědoucí Bůh viděl v duchu zkázu města toho. On však zároveň viděl, jak Jeruzalém dovrší míru svých nepravostí až na Kalvarii vztyčí „Lásku ukřižovanou“, a přece toho města litoval a zajisté byl by mu i odpustil, jen kdyby se bylo poznalo, a to aspoň v tento den svůj ...

Spasitel náš chtěl vykoupiti celý svět a proto klepá na dvéře srdce každého jednotlivce. Prosí, by odstraněny byly závory hříchu a vášně, by do něho mohl vejíti s milostí a láskou svou.

Den svůj, den „Navštívení Páně“ má každá duše bez rozdílu. Jsou to snad slova kazatelova, jenž zapřísahá tebe, duše drahá, bys nezatvrzovala hříchem srdce svého, pokořila se před Bohem svým v upřímné lítosti a otevřela mu je dokořán. Jest to snad smrt dobrého přítele, jež důrazně tobě připomíná: „Dnes on a kdy pak asi zemřeš ty? A co potom bude?“

„Daruj mi srdce své“, volá k tobě Božský Spasitel ze svatostánku. „Pojď a napij se z pramenů vody živé a já ukáži tobě tvou pravou vlast, nad níž slunce nikdy nezapadá.“ Ale duše lidská často na laskavou tuto

výzvu tvrdě odpovídá Božskému srdci Páně: „Já chci míti nebe již zde na zemi, já nechci slyšeti o něčem jiném a mně stačí úplně radosti tohoto světa.“ Ó, co zaslepenosti, co nevděku, co zloby ďábelské jest skryto v těchto slovech. Tisíceré jsou příležitosti a dobrá vnuknutí, jimiž ukazuje tobě Bůh den navštívení svého. On posílá ti utrpení a bolest, by se duše tvá odtrhla od světa toho, na kterém ještě tolik lpí. Nuže, na tobě jest rozhodnouti se mužně a trvale: Buď pro Krista neb proti Němu. Ó rozhodni se pro Krista a učiníš první krok ku svému zdokonalení. S milostí a pomocí Boží začneš budovati chrám v duši své pro nejsvětější Srdce Páně, jenž nás tolik milovalo. Ono posilní a občerství tě, duše drahá, když žití bojem zemdlena budeš a ty brzy poznáš, že pravdivá jsou slova básníkova:

„Jedno jen štěstí — sloužiti Bohu,
jedno jen štěstí pro Něho žíť,
jedno jen štěstí — trpěti v Bohu
a největší štěstí jest — Jej věčně míť.“

Ó, nejsvětejší srdce Ježíšovo, nauč mne svaté lásce své!

12. července 1922. *M. G.*